

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 212/05-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť A. H., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. M. G., S., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 341/91 (neskôr sp. zn. 3 C 507/99) a Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 332/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. H. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júna 2005 doručená sťažnosť A. H., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. G., S., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 341/91 (neskôr sp. zn. 3 C 507/99) a Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 332/03. Sťažovateľ svoju sťažnosť doplnil podaním z 18. júla 2005.

Z obsahu podaní sťažovateľa a ich príloh vyplýva, že 22. júla 1991 bol na okresnom súde podaný návrh „*na vydanie neoprávneného majetkového prospechu*“ vo výške 22 500 Sk smerujúci proti sťažovateľovi. Žalobcovia sa predmetným návrhom zaevidovaným pod sp. zn. 5 C 341/91 domáhali náhrady súdnych trov vzniknutých v predchádzajúcich súdnych konaniach, ktorých účastníkmi boli oni a sťažovateľ.

Dňa 15. augusta 1991 sa k podanej žalobe vyjadril sťažovateľ. Prvé pojednávanie v predmetnej veci bolo uskutočnené 18. novembra 1991, žalobcovia na ňom boli vyzvaní na špecifikáciu žalovanej sumy a následne bolo okresným súdom odročené na neurčito. Okresný súd konanie v predmetnej veci na pojednávaní konanom 29. novembra 1996 prerušil až do skončenia sporu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 36/90. V priebehu konania zomrel jeden zo žalobcov (A. C.). Okresný súd uznesením konanie voči zomrelému žalobcovi (A. C.) zastavil a návrh zostávajúcich žalobcov vylúčil na samostatné konanie pod sp. zn. 3 C 336/98. Uznesením z 21. júna 1999 okresný súd zastavil konanie proti žalobkyni v I. rade (J. C.) a návrh ostatných žalobcov vylúčil na samostatné konanie, ktoré bolo následne vedené pod sp. zn. 3 C 507/99. Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 3 C 507/99-18 z 11. januára 2002, proti ktorému podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 Co 332/03 zo 16. novembra 2004, t. j. po dva a pol roku od podania odvolania sťažovateľom.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal 21. januára 2005 sťažovateľ na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 52/2005 z 20. apríla 2005 bolo dovolanie sťažovateľa v predmetnej veci proti rozhodnutiu krajského súdu zo 16. novembra 2004 odmietnuté ako neprípustné podľa § 238 Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa názoru sťažovateľa trinásťročné konanie v predmetnej veci bolo neprimerane zdĺhavé a poznačené zbytočnými priet'ahmi spôsobenými postupom súdov. V uvedenom konaní teda podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V dôsledku zbytočných priet'ahov v predmetnom konaní došlo i k „navýšení úrokov z omeškania“ uplatnených žalobcami proti sťažovateľovi. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požiadal taktiež o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, ktoré odôvodnil tým, že viac ako trinásť rokov „bol v neistote a i napriek tomu, že nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 9/00 bolo rozhodnuté, že Okresný súd v Starej Ľubovni v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 36/90 porušil právo zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, Okresný súd svoje konanie nenapravil a aj v tomto ďalšom konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 507/99 ktoré trvalo pred prvostupňovým súdom 11 rokov, porušil čl. 48 ods. 2 Ústavy SR“.

Sťažovateľ uviedol, že lehotu na podanie ústavnej sťažnosti počítal od rozhodnutia najvyššieho súdu, t. j. od 20. apríla 2005.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody sťažovateľ ústavný súd požiadal, aby:

„
I.
Okresný súd v Starej Ľubovni svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 507/99 a Krajský súd v Prešove svojím postupom v konaní vedenom sp. zn. 3 Co 332/03, porušili základné právo A. H. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II.

A. H. sa priznáva primerané finančné zadost'učinenie ako náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to vo výške 30.000,- Sk, ktoré je Okresný súd v Starej Ľubovni povinný vyplatiť A. H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III.

A. H. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie ako náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to vo výške 20.000,- Sk, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť A. H. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

IV.

A. H. sa priznávajú trovy konania.“

Sťažovateľ zároveň požiadal, aby publikovaný nález bol anonymizovaný nahradením mena a priezviska iniciálkami.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd v zásade viazaný návrhom (petitom) sťažovateľa vymedzeným v jeho sťažnosti.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 341/91 (neskôr sp. zn. 3 C 507/99) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 332/03.

Podľa zistenia ústavného súdu predmetné konanie bolo skončené 23. decembra 2004, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu č. k. 3 C 507/99-18 z 11. januára 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 332/03-59 zo 16. novembra 2004.

Sťažnosť sťažovateľa z 15. júna 2005, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bola ústavnému súdu doručená 17. júna 2005.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti v rámci predbežného prerokovania návrhu v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde vychádza zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

V čase, keď sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich základných práv a slobôd na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota stanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. V danej situácii nepovažoval ústavný súd (s ohľadom na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) za právne významný pre okamih začatia plynutia zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde okamih vyhlásenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 52/2005 z 20. apríla 2005, pretože tento svojou sťažnosťou pred ústavným

súdom rozhodnutie najvyššieho súdu v uvedenej veci nenamietal. Svojou sťažnosťou napadol priamo postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 341/91 (neskôr sp. zn. 3 C 507/99) a postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 332/03.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2005